

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

JACHT OP ELLA

N° 2703

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

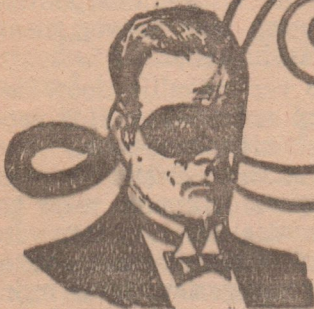

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

JACHT OP ELLA

HOOFDSTUK I

DE WEG TERUG

Het was omstreeks vier uur in de ochtend, toen een kleine sportwagen, blijkbaar zeer snel en met een sterke motor, langs de straatweg reed, die in noordelijke richting New York verlaat en die dicht bij de hoofdstad op twee plaatsen wordt doorgesneden door de spoorweg van New York naar Chicago.

Er zaten drie mannen in de auto,

waarvan twee naast elkaar, op de voorbank.

Die beide mannen waren John Raffles, de Gentleman-Inbeker, en zijn trouwe vriend Charles Brand en het zou al gauw blijken dat de Grote Onbekende, Charles Brand en de chauffeur, James Henderson, op dit vreemde nachtelijke uur hierheen had gevoerd, op een punt door de

Atlantische Oceaan gescheiden van Londen, de woonplaats van Raffles, waar hij sedert enige jaren woonde onder de naam van Lord William Aberdeen.

De beide grote koplampen van de wagen wierpen een helder licht over de brede straatweg en het was mogelijk, minstens een kilometer vooruit te kijken, wat ook wel nodig was bij deze snelheid, weinig minder dan honderdvijftig kilometer per uur.

Niet ver van de grens van de wereldstad remde Brand plotseling af.

Hij had in de verte een tegenligger, een grote, grijsge schilderde auto ontdekt, die snel kwam aanrijden.

De jongeman vestigde een vragende blik op Raffles, die zwiingend naast hem zat, alsof hij van hem wilde horen wat hij te doen had.

Maar hij moest Raffles, die in diep gepeins verzonken scheen te zijn, met de elleboog aanstoten, om hem opmerkzaam te maken op de naderende auto.

Nu pas keek Raffles op, en toen hij de tegenligger zag, zei hij:

— Dat is, lijkt mij, de auto van de politie; ik geloof dat ik de uniformen al kan onderscheiden.

— Wat zal ik doen?

— Ik zou er de voorkeur aan geven, hen voorbij te rijden, tenminste wanneer dat mogelijk is. Ik ben er beslist niet op gesteld, om mij nader met de heren van de politie in te laten, en hoe eerder ik weer naar Londen kan teruggaan, hoe liever het mij is. Mijn zaken hier in New York zijn gedaan en je weet, dat in de Engelse hoofdstad mij een taak wacht, die ik graag zo snel mogelijk wil afwikkelen.

Daar de weg hier juist iets smaller werd, was Brand wel verplicht, uit voorzichtigheid nog iets meer af te remmen, maar nu remde de chauffeur van de politieauto, nadat hij

zijn wagen op het midden van de weg had gebracht, ook, de man, die naast hem zat, stak de hand op en Brand was wel genoodzaakt heel langzaam te rijden, daar de doorgang tussen de stilstaande politieauto en de berm van de weg maar heel smal was.

— Rijd zo ver mogelijk door, beval Raffles op zachte toon. Hoe verder je kunt komen, hoe beter.

Behendig stuurde Brand de wagen in de nauwe doorgang, waar zo weinig plaats was, dat de wielen van de beide auto's elkaar bijna raakten.

— Heeft u niet gezien, dat ik mijn hand opstak? riep de brigadier in de politieauto. Weet u niet wat dat betekent?

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, ik had het niet gezien, antwoordde Brand verontschuldigend.

— Waar komt u met die auto vandaan?

— Van Newhaven, antwoordde Raffles.

— Is het uw gewoonte om zo laat in de nacht te reizen? ging de brigadier verder.

— Ik reis altijd 's nachts, wanneer ik haast heb, gaf Raffles kalm ten antwoord.

De brigadier bromde iets voor zich heen, bekeek de auto argwanend en zei toen tegen een van de acht agenten, die met hem in de grote wagen zaten:

— Die wagen lijkt merkwaardig veel op de auto, die dat groene ding achterna zat, waarmee die vervloekte Erle Wilson vluchtte, nadat zijn aanslag op het politiebureau mislukt was.

De agent knikte bevestigend, en het wantrouwen van de brigadier scheen toe te nemen.

Hij keek de drie mannen in de sportwagen achtereenvolgens scherp aan en vroeg toen:

— Vertel mij eens, als u van New-

haven komt, dan heeft u misschien wel een groene auto, een open wagen gezien, waarin twee personen zaten, één met vuurrood haar?

— Ja, dat heb ik, antwoordde Raffles lakoniek.

— U heeft hem gezien? riep de brigadier verheugd uit. Pech met de motor?

— Zo zou men het kunnen noemen, antwoordde Raffles ironisch. Er is namelijk van de hele auto weinig meer over dan een paar handen vol splinters, en die kunt u vinden op de spoorbaan bij de tweede overweg. De groene auto, waar u het over heeft, is midden op de overweg aangereiden door de sneltrein van Chicago naar New York en de beide inzittenden zijn dood.

— Wat is dat? Bent u getuige van dat ongeluk geweest? riep de brigadier uit.

— Inderdaad, mijnheer antwoordde Raffles.

— Hoe gebeurde het?

— Heel eenvoudig; er was schijnbaar, op dat ogenblik, geen benzine meer in de tank en de wagen wilde niet verder, juist toen hij midden op de rails stond. Een van de twee mannen, die er in zaten, wilde er nog uitspringen, maar het was al te laat. De lokomotief greep de wagen en verbrijzelde hem letterlijk.

De brigadier scheen een ogenblik na te denken, waarbij zijn blikken voortdurend gevestigd bleven op Raffles.

Toen vroeg hij, alsof hem plotseeling iets inviel:

— Laat me uw eigendomspapieren zien.

— Dat kan ik tot mijn spijt niet, mijnheer de brigadier. Ik heb er geen. Ik heb deze wagen gehuurd, Het is mijn eigendom niet.

— Dan het regu.

Raffles haalde een klein papiertje te voorschijn, een bedrukt formulier

en gaf het de brigadier, die het inkeek en daarop uitriep:

— U hebt deze auto dus vannacht om twaalf uur gehuurd bij Dickson in de 21ste straat. Dat is heel merkwaardig.

— Hoezo? vroeg Raffles volkomen rustig, maar op dat ogenblik had hij zijn revolver in de rechtervuist, verborgen in de slip van zijn jas.

— Dat zal ik u vertellen, mijnheer. Vannacht had er een overval plaats in het politiebureau in de 21ste straat en het is echt geen geheim, dat die overval opgezet werd door een zekere Erle Wilson, een misdadiger van Engelse nationaliteit, die in het geheim met een schip was overgestoken en die hier kwam zoeken naar een vrouw, Ella Manoury geheten, die vroeger zijn minnares en medeplichtige was geweest en die nu in het bewuste politiebureau zat opgesloten, in afwachting dat ze naar de gevangenis zou worden overgebracht.

— Welzo, heel interessant, reageerde Raffles op spottende toon. En wat wilde die Wilson eigenlijk van haar?

— Hij wilde haar met behulp van een paar helpers door de tralies van haar cel neerschieten, uit vrees dat die vrouw hem en de geheimen van het Genootschap van de Gouden Sleutel, waarvan hij de chef is, of liever was, want als u de waarheid spreekt, moet hij nu dood zijn, zou verraden. Maar de politie was gewaarschuwd door iemand, die u waarschijnlijk toch niet zult kennen, en als een van ons niet zo stom was geweest, dan hadden wij hem op de binnenplaats van het politiebureau kunnen grijpen. Hij wist echter over een muur te klauteren en vluchtte in een gereedstaande auto, maar werd al spoedig achtervolgd door een sportwagen en nu is het merk-

waardig, dat die zo bijzonder veel lijkt op uw auto, die in een garage op honderd pas afstand van het bureau werd gehuurd en dat in die sportwagen ook drie personen zaten.

— Hoe langer hoe interessanter, hernam Raffles onverstoorbaar, en waarom vertelt u mij dit nu eigenlijk allemaal?

— Omdat ik half en half vermoed, mijnheer, antwoordde de brigadier, dat u meer van die achtervolging afweet dan u nu wel wilt laten merken, en daar er een man is, die daarvan op de hoogte kan zijn, dezelfde man, die de politie inlichtte en haar op het spoor van die Wilson zette, zo zult u zelf inzien, dat mijn wantrouwen wel enigszins gerechtvaardigd is.

— Welk wantrouwen, mijnheer? vroeg Raffles met een onschuldig gezicht, maar tegelijkertijd stootte hij Brand aan, die naast hem zat, als om hem te waarschuwen.

— Kom, kom, mijnheer, houd u niet van de domme, riep de brigadier ongeduldig uit. U begrijpt mij heel goed en ik zal genoodzaak zijn u te verzoeken mij naar de commissaris van politie te vergezellen.

— U bent een eigenaardig man, riep Raffles spottend uit, laten we een ogenblik aannemen, dat uw vreemde vermoeden inderdaad gegrond is, dan getuigt het toch van een groot gemis aan hoffelijkheid en grote ondankbaarheid, dat u de man, die een heel gevaarlijk misdadiger, een driedubbele moordenaar aan de politie heeft willen overleveren, moeilijkheden wilt veroorzaken.

— Dat is een zaak, die ik niet beoordeel, hernam de brigadier kortaf. Ik heb mijn plicht te doen. De Londense justitie zoekt allang naar een zekere John Raffles. Wij weten zelfs, dat hij hier is. Hij was de man, die ons op het spoor bracht van de

Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel en al zijn wij hem daarvoor dank verschuldigd, wij moeten bedenken, dat er nog altijd een premie van duizend pond sterling op zijn hoofd staat. Nu ontmoet ik hem hier op een weg, waarop in heinde en ver geen levend wezen te bespeuren is, op een vreemd uur van de nacht in een sportwagen, die u pas om twaalf uur gehuurd hebt in de garage, vlak bij ons politiebureau, waardoor uw bewering dat u uit Newhaven komt al evenmin stand kan houden. Wij herkennen bovendien die wagen, kortom, ik zou het mij zelf zeer kwalijk nemen, als ik mij niet deugdelijk overtuigde van uw identiteit. Ik zou u dus de raad willen geven, niet te protesteren en mee te gaan. U moet in onze auto komen, met een van uw vrienden. Twee van de agenten kunnen in uw auto overstappen.

— Nee, voor die regeling voel ik niets, zei Raffles glimlachend, en daarom heb ik de eer u te groeten, mijnheer de brigadier. Vooruit Charles, rijd op.

Nog onder het spreken had Raffles zijn revolver te voorschijn gehaald en een kogel door een van de achterbanden van de politieauto gejaagd, die met een luide knal sprong.

Bliksemsnel was Charles opgetrokken, en in het voorbijgaan zond Raffles nog een kogel door het reserviel met de opgepompte band, die achter aan de politieauto was bevestigd.

Dit alles was zo snel gebeurd, dat de wagen al vijftig meter weg was, vóór de agenten van hun schrik en verbazing bekomen waren.

De brigadier tierde en vloekte als een heiden en zond de vluchtelingen een paar revolvergeschoten achterna, die begrijpelijkerwijze in de duisternis geen doel troffen en een paar minuten later was de sportwagen

buiten schot.

— Zouden zij ons niet kunnen achtervolgen? vroeg Brand, die zich diep over het stuur gebogen had.

— Alleen wanneer zij kans zien op drie wielen te rijden, antwoordde Raffles. En zelfs met vier zouden zij moeite hebben ons in te halen, want wij lopen veel harder, en zij moeten de wagen eerst nog keren.

— Maar er loopt een telegraafdraad langs de weg, Edward, vervolgde Brand. Zouden zij geen toestel bij zich hebben om op iedere plek te kunnen telefoneren of seïnen?

— In normale omstandigheden is iedere Amerikaanse politieauto met zo'n toestel uitgerust, Charles, dat binnen weinige ogenblikken met die telefoondraad in verbinding kan worden gebracht. Maar wij hoeven ons niet de moeite te geven, die draad door te knippen. Daar zijn de eerste huizen van New York al.

— Waar moet ik naar toe rijden?

— Je zult de stad in haar volle breedte moeten doorrijden. Wij moeten haar aan het zuiden weer verlaten. Volg dan de straatweg naar Cedar Creek. Onze vliegmachine is, zoals je je nog zult herinneren, op een kwartier lopen van de badplaats veilig opgeborgen bij onze brave boer en ik wil dit land liefst zo spoedig verlaten, om mij er van te overtuigen, dat alles in orde is met Ella Manoury.

— Zij zit toch veilig in je landhuis, Edward, riep Brand uit.

— Dat hoop ik, antwoordde Raffles ernstig.

— Maar wat zou haar daar kunnen overkomen?

— Dat kan niemand zeggen. Ik heb haar weliswaar verzocht uit te kijken, maar het Genootschap van de Gouden Sleutel heeft overal zijn

spionnen en een ongelukkig toeval is voldoende om een van de bandieten haar spoor terug te laten vinden. Het minste gevolg daarvan zou zijn, dat zij mijn beschermeling, die door de politie ijverig gezocht wordt, direkt aan de Justitie zouden overleveren.

De wagen raasde intussen door de volkomen verlaten straten van New York en volgde al spoedig Broadway, die de stad als het ware doormidden snijdt, om ongeveer anderhalf uur later New York weer in het zuiden te verlaten.

Zonder ophouden reed de kleine, snelle wagen door, de straatweg op, die naar Cedar Creek voert, welke badplaats per trein in een uur tijds is te bereiken, maar Brand legde die weg af in iets meer dan vijf en dertig minuten.

Het was al volop dag, toen de auto eindelijk een brede grintweg insloeg, die van de badplaats in westelijke richting loopt en om half acht in de ochtend stond de wagen eindelijk stil voor de brede poort van een grote boerderij, waar alles al vol leven en beweging was.

Het was hier, dat Raffles de wonderbaarlijke vliegmachine achter had gelaten, waarmee hij nauwelijks acht en veertig uur geleden de overtocht over de Oceaan in minder dan zes uur had volbracht.

Een knap meisje kwam juist uit de poort te voorschijn. Het was de dochter van de boer, die de vliegers direkt herkende.

Raffles was uitgestapt, liep op het jonge meisje toe en zei:

— Het uur om te vertrekken is al aangebroken, Miss, vroeger dan ik dacht. En mij blijft niets anders over, dan u hartelijk dank te zeggen voor uw gastvrijheid.

HOOFDSTUK. II

MIDDEN IN HET IJS

Het meisje had een blik geworpen op de kleine sportwagen, en vroeg nu nieuwsgierig :

— U kunt dit wagentje toch niet meenemen, graaf ?

— Nee, Miss, zoveel vracht kan mijn machine niet dragen, antwoordde Raffles glimlachend. De auto is van mij niet, maar is gehuurd. Hier is het adres en hier zijn twintig dollar, want ik zal u moeten vragen mij nogmaals van dienst te zijn en deze advertentie in drie of vier bladen te plaatsen.

Raffles gaf het meisje een papieren en deze las met halffluide stem :

« De garagehouder Dickson kan zijn sportwagen, om middernacht van 12 februari verhuurd aan de H. Brown, terug halen bij de landbouwer Cooper, bij Cedar Creek. Hij wordt verzocht de garantiesom, na aftrek van gemaakte onkosten, bij de heer Cooper te storten. »

— Ik weet dat ik u heel wat last berokken, Miss, zei Raffles, maar dringende zaken roepen mij weg en ik kan onmogelijk persoonlijk de auto terug gaan brengen.

— Maar het heeft niets te betekenen, graaf, riep het meisje uit. Vertel mij wel wat ik met de garantiesom moet doen.

Raffles dacht een ogenblik na, en antwoordde toen :

— Wees zo goed, en zend ze aanstonds aan een of andere liefdadige instelling. Ik laat de keus aan u over en ik weet zeker, dat ik daar goed

aan doe.

Het meisje keek Raffles verwonderd aan, maar voor ze iets kon zeggen, zei Raffles :

— Het is geen hoog bedrag, maar duizend dollars. U zou er mij een genoegen mee doen.

— Dan is het al zo goed als gebeurd, graaf, riep het meisje, terwijl ze Raffles de hand toestak. Gaat u nu direkt weer op reis ?

— Over vijf minuten, Miss.

— U hebt toch de sleutel nog van de loods, die ik u gegeven heb ?

— Hier is hij, Miss.

— Dan neem ik afscheid van u, graaf. Ook ik heb het erg druk. Ik wens u goede reis en ik hoop dat het u in ons land goed is bevallen.

Mary Cooper huppelde weg, terwijl Raffles haar glimlachend nakeek en zich daarop tot de beide metgezellen wendde met de woorden :

— Laten we voortmaken, vrienden. De telefoon is een hele lastige uitvinding in vele gevallen, en niemand kan zeggen of men ons spoor niet hier of daar terug gevonden heeft. Hoe hard de wagen ook loopt, de elektriciteit gaat vlugger.

De kleine auto werd neergezet in de garage, die bij de boerderij hoorde en daarop liepen de drie mannen haastig naar een grote schuur, aan het begin van een reusachtige grasvlakte, als het ware geschapen om er een vliegveld van te maken.

Raffles opende de beide grote vleugeldeuren met behulp van de

slutel, die hij in het slot liet steken, en daarna rolden de drie mannen de machine naar buiten.

Daar stond de « Duivel der Lucht », de geniale uitvinding van de Gentlemen-Inbreker, het vliegtuig met elektrische aandrijving met een fabelachtige snelheid, nog door weinig andere machines gehaald.

Uiterlijk gezien verschilden zij maar weinig van de meest bekende modellen, behalve, dat zij van aluminium vervaardigd was, op de cockpit na, die hoofdzakelijk uit een sterke, taale houtsoort bestond.

Deze cockpit kon, door maar enkele schroeven los te draaien, vrijgemaakt worden van de romp en vormde, mocht het vliegtuig door een onvoorzien ongeluk in zee storten, een bootje, dat geruime tijd drijvend kon blijven, terwijl het aluminium overschot naar de diepte zou zinken.

Daar de schuur niet breed genoeg was, hadden de luchtreizigers de vleugels los moeten maken en hun eerste werk was dus, deze draagvlakken weer op hun plaats te bevestigen.

De hulp van Henderson was hierbij van groot nut.

Hij was een reusachtig gebouwde man, begaafd met een Herculische kracht en hij hanteerde met het grootste gemak zware stukken, die drie normale mannen nauwelijks van de grond hadden kunnen krijgen.

Een van de vleugels was al op zijn plaats bevestigd, toen het scherpe oog van Raffles heel aan het begin van de grintweg, die van Cedar Creek naar de boerderij voerde, een auto ontdekte.

Hij bracht zijn kijker voor het oog, tuurde enige sekonden naar het voertuig en zei toen alleen maar:

— Voortmaken, vrienden, ik geloof, dat daar de politieauto aan-

komt.

Deze mededeling was voor Brand en Henderson voldoende, om met verdubbelde ijver verder te werken.

De reus tilde de vleugel op en bevestigde hem in de haken, terwijl Brand de dwarssteunen opzette en Raffles op het toestel klom, om twee sterke staaldraden, die de vleugels in hun stand hielden, te spannen.

Dit werk moest heel precies worden gedaan en toen het klaar was bevond de naderende auto zich slechts weinige honderden meters van de hoeve verwijderd.

Door het nog kale geboomte langs de weg moesten de inzittenden de machine heel duidelijk kunnen zien en als zij niet te dom waren zouden zij zich wel de vraag stellen hoe dit vliegtuig daar verzeild was geraakt, op de wei van de boerderij.

In ieder geval was het meer dan waarschijnlijk, dat de nieuwsgierigheid hen zou drijven, eens een kijkje te nemen.

Er viel niet meer aan te twifelen. Telegraaf en telefoon waren aan het werk gezet en enige dozijnen politieauto's hadden waarschijnlijk al een uur tevoren New York in alle richtingen verlaten, om de buitenwegen af te zoeken naar de kleine sportwagen, waarvan de garagehouder natuurlijk al een nauwkeurige beschrijving had gegeven.

Men zou de wagen snel genoeg in de garage van Cooper vinden en het was dus hoog tijd om de daaruit voortvloeiende onaangename gevolgen te ontkomen.

Inmiddels stond de auto al stil op een paar meter afstand van de grote inrijpoort en een drietal mannen kwamen dwars over het grasland toegelopen.

Maar de draagvlakken waren intussen stevig bevestigd. De machine was klaar, haar uitvinder en zijn beide metgezellen met zich mee te

voeren.

— Aan boord, vrienden, we hebben geen minuut meer te verliezen, riep Raffles uit.

Hijzelf ging voor in de cockpit zitten, achter de eigenaardig gevormde stuurknuppel. Henderson en Brand klommen aan boord en juist toen de politiemannen het op een draffe hadden gezet en nog hoogstens tachtig meter verwijderd waren, begon de schroef met verbaasende snelheid rond te wentelen, de wielen van het onderstel rolden over het korte gras en bijna rechtstandig steeg de « Duivel der Lucht » op, terwijl de politieagenten in machteloze woede hun vuisten schudden in de richting van het snel verdwijnende vliegtuig, dat zij vergeefs enige revolverkogels achterna zonden.

De terugreis naar Engeland was begonnen en van dit ogenblik af kon Raffles de spot drijven met de Amerikaanse politie te land, te water en in de lucht, want sedert enige maanden had de New Yorkse politie ook de beschikking over een dozijn snelle en met een mitrailleur bewapende vliegmachines, ieder met vier man aan boord.

En met een van deze toestellen zouden Raffles en zijn metgezellen toch nog kennis maken, al was het dan maar in de verte.

Want zij hadden de kust nog niet bereikt, of recht vóór hen ontdekten zij een groot vliegtuig, dat recht op hen afkwam en veel hoger vloog.

Voor iedere machine van dezelfde snelheid zou de toestand kritiek zijn geweest, maar Raffles hoefde zich beslist niet ongerust te maken. Hij liet zijn toestel eenvoudig een kwart cirkel beschrijven, terwijl hij het tegelijkertijd deed stijgen.

Het politie-vliegtuig, waarvan de bemanning de manoeuvre van Raf-

fles gezien had, probeerde de « Duivel der Lucht » de weg naar zee af te snijden en zwenkte dadelijk in dezelfde richting, maar Raffles haalde nog iets meer uit en daar zijn snelheid bijna eens zo groot was als die van zijn tegenstander, verliepen er maar een paar minuten, voor het politietoestel nog maar als een klein punt in de blauwe lucht te zien was.

Raffles bracht zijn toestel weer in de oorspronkelijke richting en een ogenblik later zweefde het boven de blauwe golven van de Atlantische Oceaan.

Brand had zich naar Raffles overgebogen en riep hem toe:

— Zet je koers naar Engeland?

— Waar anders heen? was de wedervraag van Raffles.

— Maar onze vlucht zal natuurlijk dadelijk telegrafisch bekend zijn gemaakt.

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Een telegram van New York naar Londen doet nog altijd vijf uur over de afstand en over tien uur zullen wij aangekomen zijn. Ik betwijfel of de Londense politie in die vijf uren wel de nodige maatregelen kan nemen om mij te grijpen. Zij beschikt in ieder geval niet over vliegmachines en al deed ze dat wel, dan kan zij toch moeilijk de hele kust daarmee laten bewaken. En we komen in het holst van de nacht aan wegens het verschil in tijd, dat niet minder dan zes uren bedraagt. Het zal twee uur in de nacht zijn, voor we kunnen dalen, waar ik maar wil.

— Alles goed en wel, Edward, maar die daling zal toch spoedig genoeg gemerkt worden en je kunt het toestel niet escamoteren (escamoter = wegmoffelen), zoals een goochelaar met een pennystuk doet?

Maar weer haalde Raffles de schouders op, toen hij ten antwoord gaf:

— Niemand kan mijn toestel in onderdelen beschrijven, want niemand heeft het nog ooit precies bekeken. Zeker, men kent tamelijk goed het toestel van graaf Palmhurst, maar wie kan vermoeden, dat graaf Palmhurst en John Raffles een en dezelfde persoon zijn? Ik wil echter je hele ongerustheid wegnemen. Wij zullen dan niet dalen in Engeland, maar op Kapereiland, ten noorden van IJsland, mijn voormalige schuilplaats, onbewoond, en waar wij onze snelle en grote motorboot zullen vinden. We kunnen daar dan de machine laten, zolang het mij goed dunkt en wij kunnen als rijke toeristen met de motorboot naar Londen varen.

— Dat ziet er beter uit, Edward, en ik juich dit plan ten volle toe, riep Brand uit. Het zal onze reis met een uur verlengen, maar het lijkt mij werkelijk beter voor je veiligheid.

Raffles had de koers al iets gewijzigd en hij stuurde nu een graad noordelijker, op een hoogte van ongeveer vijfduizend meter, opdat hij niet gezien zou kunnen worden aan boord van de talrijke schepen, die zij onderweg zouden passeren.

Daar de tocht nog ongeveer een half etmaal zou duren, werd besloten, dat de mannen om beurten enige uren zouden slapen, hetgeen wel nodig was. De inspanning van de strijd tegen Erle Wilson, de gevreesde vijand van Raffles, die tenslotte de dood had gevonden bij zijn poging om de vrouw van het leven te beroven, die zijn vroegere medeplichtige was geweest, en door Raffles ontvoerd was, had immers een spectaculair verloop gekend.

Henderson strekte zich het eerst uit op het gemakkelijke rustbed, langs een van de wanden van de kajuit, en terwijl Brand, half zoekend van slaap en vermoeidheid in

de brede stuurstoel terugleunde, liet hij aan zijn geest nog eens de reeks gevaarvolle avonturen voorbij gaan, die Raffles en hij hadden beleefd van het ogenblik af, dat Wilson, de Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel, voor het eerst de weg van de Grote Onbekende gekruist had, een paar weken nadat hij tot aanvoerder van deze misdadigersorganisatie was gekozen.

Dit was de vierde chef van het genootschap, die Raffles in het verloop van maar weinige jaren had weten te overwinnen en alle vier de misdadigers hadden hun bloedig bedrijf met de dood moeten bekopen.

Zou er nu eindelijk zijn afgerekend met het genootschap, dat zijn afdelingen telde over de hele wereld en dat beschikte over een geheimzinnige macht, die Raffles en Brand zelfs nu nog niet helemaal doorgrondde?

Brand hoopte het uit de grond van zijn hart en toch was hij bang, dat met de dood van de chef niet alles voorbij was. Dat was immers al drie maal gebleken.

De afgevaardigden van het dievengenootschap kozen telkens gewoon een nieuwe opvolger, een schrander, stoutmoedig, voor niets terugdeinzend man en er was niets veranderd.

En telkens was die aanvoerder de natuurlijke tegenstander van John Raffles geworden, die hij al uit zelfbehoud moest bestrijden.

Het is waar, door bemiddeling van Raffles had de Londense politie al een groot aantal misdadigers onschadelijk kunnen maken, die een grote rol hadden gespeeld in het Genootschap van de Gouden Sleutel en misschien zou er nu een beetje de schrik onder gebracht zijn, totdat deze machtige bond tenslotte zou sterven als een monster, dat door bloedverlies is uitgeput.

Terwijl Brand dit alles aan zijn geest liet voorbij gaan, vloog de machine snel als een orkaan door de lucht, koerszettend naar het noord-oosten.

Daar de machine zich bewoog in de richting van het oostelijk half-rond met een enorme snelheid, begon de duisternis, zodra het middag geweest was, met ongewone snelheid te vallen.

Toen de horloges van de drie mannen, die zij in New York gelijk hadden gezet met de klokken van die stad, drie uur aanwezen, was het al volkomen donker.

Op dat ogenblik had de « Duivel der Lucht » al lang de gewone scheepvaartroutes verlaten, die van Groot-Brittannië, van Nederland, van Frankrijk en de Skandinavische landen de dienst onderhouden op een groot aantal havens op de oostkust van Amerika.

Zij vloog veel noordelijker en er gingen nu uren voorbij, voor er beneden op de Oceaan enig teken van leven werd waargenomen.

Ongeveer tien uren nadat de machine was opgestegen, doemden er in de verte, laag aan de horizon, enige lichtpunten op, omtrent welker aard men zich niet kon vergissen. Het waren de lichten van de hoofdstad van IJsland, Reykjavik, op de zuidwestelijke kust van dit op de grens van de Noordelijke IJszee gelegen.

Op dit ogenblik zat Henderson aan de knuppels en daar Raffles opdracht gegeven had, recht door te vliegen naar het eiland, waar zich nog steeds een groot gedeelte van Raffles' schatten bevond, liet hij IJsland rechts liggen en vloog er op een hele grote hoogte voorbij.

Toen vloog de machine boven de noordelijke IJszee en hier heerste een zonderlinge schemering, totaal verschillend van de duisternis in de

meer zuidelijk gelegen streken.

De sterren fonkelden met ongewone luister aan de hemel en de koude was zó ontzettend, dat de twee dikke pelzen, die de vliegers over elkaar hadden aangetrokken, hen daartegen nauwelijks konden beschermen.

Henderson had de machine, nu er geen gevaar voor ontdekking meer dreigde, tot op acht honderd meter hoogte laten dalen en hij zag nu in de duisternis uit naar het kleine eiland, dat zich op ongeveer veertig kilometer ten noordwesten van IJsland bevond.

Een kreet ontsnapte hem, toen hij een blik op de Oceaan wierp; zover het oog reikte, was de zee bedekt met geweldige ijsschotsen, reusachtige velden, die zich uitstrekten tot aan de horizon, hier en daar afgewisseld door ijsbergen, waarvan er nu en dan een met donderend geraas neerplofte, wanneer het gedeelte, dat zich onder water bevond, door de golven zodanig was aangevreten, dat het evenwicht verbroken was.

Maar midden in een onafzienbare ijswoestijn ontdekte het scherpe oog van Henderson aan de einder een donkere plek: dat moest het Schatkamerereiland zijn.

Nog geen vijf minuten daarna liet Henderson het geweldig krachtige zoeklicht werken, dat naar alle richtingen beweegbaar was en met de voet kon worden bediend.

De witte stralenbundel verlichtte op deze hoogte een groot gedeelte van het eenzame eiland, dat er verre van herbergzaam uitzag en het viel de reus nu niet moeilijk een goede landingsplaats uit te zoeken, een soort tafelberg, met een volkomen platte top, die ruim een kilometer in het vierkant mat.

Deze hoogvlakte was met een dikke laag sneeuw bedekt, maar niettemin streek Henderson er op neer,

daar hij de plek goed kende en wel wist, dat er zich onder die sneeuwlaag geen verraderlijke kloven of spleten verborgen.

Hij had de vaart van de machine aanzienlijk verminderd en wist haar zo geleidelijk en onmerkbaar op de sneeuwlaag te doen landen, dat Brand, die in diepe slaap verzonken lag, er zelfs niets van merkte.

Raffles evenwel werd door de lichte schok van de landing wakker, richtte zich op, wreef de ogen eens uit en vroeg toen:

— Zijn wij er, James?

— Wij zijn er, Mylord, antwoordde de reus, en het klonk, alsof hij in Londen net zijn meester met de auto naar de Windsorclub had gebracht.

Raffles was de cabine uit gekropen, daalde de kleine ladder af en stapte, de armen over elkaar slaande, in de sneeuw, die de hoogvlakte met een laag van ongeveer drie decimeter bedekte.

Het was bitter koud, maar gelukkig stond er maar weinig wind.

Raffles liep gedurende enige tijd stampend heen en weer, om de bloedsomloop te herstellen en zei toen, terwijl hij zich weer tot Henderson wendde, die eveneens de cabine verlaten had:

— Wij zullen vannacht hier blijven, James, en pas weer vertrekken als het dag is. Wij hebben ten eerste wel wat rust verdiend en dan zou ik liever niet in de nacht met de motorboot naar Engeland oversteken.

— Ik geloof dat het overdag ook heel moeilijk zal gaan, Mylord, zei Henderson, terwijl hij zich met een bedenkelijk gezicht achter het oor krabde.

— Waarom, James?

— Omdat het Schatkamereiland aan alle kanten door het ijs omgeven is, Mylord, antwoordde Henderson droogjes.

HOOFDSTUK III

DOOR BEREN AANGEVALLEN

Dit was een mededeling, waarop Raffles niet gerekend had en waarvan maakte hij zichzelf direkt een verwijt.

Want men had toch moeten begripen, dat in deze tijd van het jaar, zo vroeg in februari in deze hoge noordelijke streken, de winter nog altijd heerste op meedogenloze wijze, ofschoon het in Engeland al enige dagen achter elkaar verrukkelijk lenteweer was geweest.

— Om je de waarheid te zeggen, James, daarop had ik eigenlijk niet gerekend, zei Raffles hoofdschuddend. Dat is een onaangename verrassing.

— Maar wat belet ons, Mylord, om dadelijk, of anders morgen weer met de « Duivel der Lucht » op te stijgen?

— Als het niet anders kan, James, zullen wij het ook zeker doen, want er valt natuurlijk niet aan te denken met onze motorboot een poging te wagen door het ijsveld te breken. Hoe het ook zij, vannacht zullen wij eens goed uitrusten en morgenochtend zullen wij wel zien, wat ons te doen staat. Misschien komt het drijf-ijs in beweging en maakt binnen enkele uren de zee vrij, zoals in deze streken vaak met verwonderlijke snelheid geschiedt.

Op dit ogenblik stak Brand zijn hoofd, met een bontmuts erop, door een van de ronde raampjes van de cabine en riep vrolijk:

— Hallo, het schijnt dat wij zijn geland.

— Wij zijn inderdaad net geland, Charles, antwoordde Raffles.

— Dan verdient Henderson een pluimpje, want ik heb er niets van gemerkt. Ik heb al die tijd geslapen als een os.

— Kom eens gauw naar buiten, Charles, maar geef ons eerst de wapens toe en een voorraad patronen, want men kan nooit weten wat er gebeurt op een eiland, dat, zover het oog reikt, door het ijs omgeven is.

— Wat zeg je daar? riep Brand verschrikt uit. Is het waar? Zitten wij in het ijs opgesloten?

— Zo is het, Charles, en dat is in februari niet eens zo verwonderlijk op een plek, die nog enige graden ten noorden van de poolcirkel is gelegen.

Brand keek een beetje bedremmeld voor zich uit en zei toen:

— Daar had ik niet op gerekend, Edward, toen ik je de raad gaf, hierheen te vliegen. Ik heb Schatkamer-Eiland tot dusverre steeds in het hartje van de zomer gezien, bedekt met bloeiende weiden en groene bomen en ik heb er nooit aan gedacht dat het 's winters in een ijswoestijn zou veranderen. Ik maak je mijn excuus voor mijn domheid. Wij moesten maar direkt weer met de machine opstijgen en het er in 's hemelsnaam maar op wagen naar Engeland te vliegen.

— Nee, Charles, wij mogen van ons lichaam niet het onmogelijke vergen, antwoordde Raffles. De laatste dagen hebben wij het uiterste van ons weerstandsvermogen geëist en wij zullen hier overnachten. Wanneer de dag is aangebroken zullen wij beter kunnen waarnemen hoe

de toestand is en dienovereenkomstig kunnen handelen.

— Maar kunnen wij het toestel hier onbeschermd achter laten? Het kon vannacht wel eens gaan sneeuwen.

— Wij zullen het met het zeildoek overdekken, Charles, na eerst weer de vleugels te hebben los gemaakt, die ik liever niet bloot stel aan de druk van een sneeuwlaag ter dikte van een halve meter en dan kunnen wij de machine hier gerust aan haar lot overlaten. Er zijn hier geen mensen, die haar zouden kunnen beschadigen.

Onmiddellijk gingen de drie mannen nu aan het werk.

De draagvlakken werden opnieuw los gemaakt en tegen het landingsgestel aangezet, nadat men de beide wielen op een brede plank had getild, die aan boord waren, en die het wegzakken in de sneeuw moest beletten.

Nadat de drie mannen zich voorzien hadden van enige blikken verduurzaamde levensmiddelen, een geweer en een aantal patronen, overdedten zij de machine met het grote zeildoek, dat opgevouwen achter in de cabine lag en nu mocht het sneeuwen zoveel het wilde, de « Duivel der Lucht » zou er geen nadeel van ondervinden.

En nu gingen de drie mannen op weg.

Het was een moeilijke tocht en het was goed, dat de drie mannen hoge, waterdichte, met bont gevoerde knielaarzen droegen, want nu en dan zakten zij halverwege het been in de mulle sneeuwlaag weg.

Gelukkig was de maan opgekomen en er heerste een eigenaardige schemering, die het mogelijk maakte, minstens een halve kilometer voor zich uit te kijken.

Na een kwartier ongeveer hadden de drie mannen de rand van de hoog-

vlakke bereikt en zij begonnen nu voorzichtig af te dalen langs een vrij breed, door de natuur gevormd bergpad, dat naar de vallei liep, maar dat nu nauwelijks te onderscheiden was, zodat de drie reizigers heel voorzichtig moesten te werk gaan.

Halverwege het pad stond Raffles stil en wees naar een soort verhevenheid in het midden van de kleine dalkom. Het was een grote hut, nu half bedolven onder de sneeuw.

Daar was het, in diezelfde hut, dat Sonja Bastides had gewoond met haar beide dienstboden, de jonge Armenische vrouw, door Raffles ont-rukt aan de handen van de Turken, die haar hele familie hadden uitgemoord en haar ouderlijk huis in brand hadden gestoken.

Als gunst had zij haar redder gevraagd, nu zij letterlijk niets meer ter wereld bezat, om op dit eiland te mogen wonen en als bewaakster van zijn geheime schatkamer te mogen optreden.

Hoewel Raffles in stilte geglimlacht had om het denkbeeld, dat men hier ooit zijn schatten zou ontdekken, had hij toegestemd, maar ongeveer een jaar geleden had hij, tengevolge van een onvoorziene gebeurtenis: een aanval van moderne zeerovers op zijn eiland, de jonge vrouw en haar beide trouwe dienstboden naar een ander eiland moeten overbrengen, duizenden kilometers daar vandaan, ten zuiden van de evenaarslijn en waar een eeuwige zomer heerste.

Zwijgend stonden de drie mannen een ogenblik stil en dachten terug aan het vreselijke avontuur, dat bijna aan allemaal het leven had gekost.

Toen gingen zij verder en bereikten tenslotte de hut. Het was echter onmogelijk de deur te openen, want er lag zeker een meter dikke laag sneeuw tegen aangedrukt.

Maar Raffles slaagde er in een van de ramen van de zijwand te openen; Brand kroop naar binnen en reikte de beide anderen enige schoppen toe, waarop hij zelf weer naar buiten kwam. Nu gingen de drie mannen snel aan de slag, om althans de deuropening weer vrij te maken, die alleen met een kruk gesloten was. En nu stapten zij binnen en bevonden zich in een ruim vertrek.

Raffles had zijn elektrische zaklantaarn aangeknipt en op de tafel geplaatst, die in het midden van het vertrek stond.

Peinzend liet hij zijn blikken in het rond gaan, over de meubels, die nog juist zo stonden, als toen Sonja Bastides deze hut bewoonde, over het dikke tapijt op de vloer, de gemakkelijke stoelen, de sofa met de zijden kussens, de fraaie, lage, moorse tafeltjes van ebbenhout met ivoor ingelegd, en de fraaie leeuwenhuiden, die hier en daar de vloer bedekten.

Geruime tijd stond hij zo in gedachten verzonken, en met het hoofd op de borst stil, totdat een opmerking van Brand hem weer aan zijn gepeins ontrukte.

De jongeman had het vertrek vluchtig onderzocht en zei nu:

— Het elektrisch licht werkt niet meer. .

— Dat is niet zo vreemd, antwoordde Raffles schouderophalend. De leidingen zijn niet meer onderhouden. De elementen zijn natuurlijk verdroogd en het ruwe weer heeft ook invloed gehad op de hele installatie. Wij hebben echter onze drie zaklantaarns en dat is ruimschoots voldoende.

Henderson was intussen, zonder daartoe het bevel af te wachten, naar de kleine keuken gegaan, die door een smalle gang in verbinding stond met de hut, en hij was al druk

bezig een vuur aan te leggen in het fornuis, blikjes te openen en borden te reinigen met behulp van een paar handen vol sneeuw, die hij snel in kokend water wist te veranderen.

Daarop haastte hij zich met enige handen vol dorre takken, uit het berghok, naar het hoofdvertrek en binnen enkele minuten had hij een heerlijk houtvuur aangelegd in de open haard, na de gordijnen voor de ramen te hebben dicht getrokken en de luiken te hebben gesloten.

De koesterende warmte begon zich door het vertrek te verspreiden en de mannen konden nu hun pelen uitdoen.

Een half uur later diende Henderson met een tevreden gezicht de maaltijd op en hij kreeg kleur als een schooljongen van genoeg, toen Raffles hem met een paar woorden prees voor zijn ijver.

De brave reus was er zelfs in geslaagd in de kleine kelder onder de keuken, in de grond uitgegraven, en die destijds door hemzelf gemetseld was, een paar flessen wijn te vinden, die voortreffelijk smaakten.

De drie mannen gebruikten met smaak de maaltijd en ofschoon het op hun horloge nog pas half zeven was, stoorden zij zich niet aan deze tijd, maar volgden de drang van hun vermoeide ledematen op en strekten zich uit op de lage rustbanken, die zij gehaald hadden uit de kleine zijkamer, die indertijd voor de beide dienstmeisjes van Sonja gedient had.

Zij deden hun jassen en hun zware laarzen uit, maar hielden hun overige kleren aan, want het vuur in de haard ging langzaam uit en het zou 's nachts zeker bitter koud zijn, ondanks de dikke wolde deken, waarmee zij zich bedekt hadden.

Binnen enkele minuten bewees de geregelde ademhaling van de drie mannen, dat de natuur haar rechten

deed gelden en dat zij in een vaste, verkwikkende slaap verzonken waren.

Het kon ongeveer zeven uur in de ochtend zijn, en het begon al dag te worden, toen Raffles gewekt werd door een geluid, waarvan hij de oorsprong niet direkt begreep.

Hij rekte zich eens uit, wierp de dekens van zich af en ontdekte dat een achturige slaap hem buitengewoon verkwikt had.

Maar weer hoorde hij het geluid en nu stelde hij vast, dat het een krassend, krabbend geluid was, alsof er met een stuk ijzer over metaal werd gestreken.

En dit geluid kwam van boven, daaraan kon niet getwijfeld worden.

Daar de luiken en de gordijnen nog steeds gesloten waren, was het in het vertrek volkomen duister, want het haardvuur was al lang geleden uitgegaan.

Raffles strekte de hand uit naar zijn lantaarn, die naast hem stond, draaide aan het knopje en moest even de ogen sluiten, die een ogenblik verblind waren door het krachtige licht.

Toen stond hij van de rustbank op, trok haastig zijn pels aan, ging naar een van de ramen, trok het dikke gordijn opzij en opende het zware luik.

Maar nauwelijks had hij een blik naar buiten geworpen, of hij sloot het luik haastig weer en deed er de zware grendel op.

— Wat voer je daar toch uit? klonk nu de slaperige stem van Brand achter hem. Vind je het hier zo benauwd, dat je een luchtje wilde scheppen?

— Dat niet, Charles, ik keek maar eens naar buiten, omdat ik net een raar geluid hoorde.

— En viel er buiten iets bijzonders te zien? vroeg Brand geuwend.

— Och, misschien is het niet zo bijzonder, een paar dozijn ijsberen.

Brand was met een lenige zwaai van zijn bed opgesprongen en staarde Raffles ongelovig aan...

— IJsberen? IJsberen op Schatkamer-Eiland? Je maakt er zeker maar een grapje mee?

— Beslist niet. Het is ook helemaal niet dwaas, en wij hadden daar wel eerder aan kunnen denken. Het komt in deze hoge noordelijke streken herhaaldelijk voor, dat grote kudden ijsberen op geweldige ijschotsen grote afstanden afleggen, tot dat die drijvende ijsvelden tegen een of ander vast land stuiten, Spitsbergen, Groenland.

— Maar die landen liggen in noordelijker richting.

— Zeker, maar het komt ook wel eens voor, dat de schotsen in de Poolstroom raken, en die loopt in zuidelijke richting. Bovendien acht ik het beslist niet onmogelijk, dat er zich op dit ogenblik een onafgebroken ijsveld uitstrekt van IJsland tot aan Spitsbergen in het noorden, Groenland in het westen en Noorwegen in het oosten. 's Winters is de IJszee als het ware veranderd in een onmetelijke ijsvlakte en al zijn er hier en daar open plekken, de ijsberen zijn voortreffelijke zwimmers en steken vaak, zwemmend, open stukken water over, tien tot twintig kilometer breed.

— Nu, dat is een aangename verrassing, riep Brand uit. Het blijkt hoe langer hoe meer, dat ik bepaald een goede dag had, toen ik het voorstel deed, om deze kleine omweg naar Engeland te maken. Ik heb dat knap gedaan, dat moet ik wel zeggen.

— Je hoeft jezelf niet te beschuldigen, Charles. Misschien was je raad niet goed, maar dan had ik die niet moeten opvolgen. Het dient trouwens tot niets, over de schuld-

vraag » te redeneren, want gedane zaken nemen geen keer en wij zullen eenvoudig rekening moeten houden met de omstandigheid, dat dit huis op het ogenblik door een dertigtal uitgehongerde ijsberen wordt aangevallen, die waarschijnlijk zijn aangelokt door de lucht van het vlees of de warmte, die door de houten wanden van de hut straalde.

— Dat zou ons een les zijn, Mylord, om maar liever vegetariër te worden, klonk nu de brommende stem van Henderson, die wakker was geworden en het laatste gedeelte van het gesprek had opgevangen.

Raffles wendde zich glimlachend naar de reus om en zei :

— Wij zullen je raad voor een volgende gelegenheid in overweging nemen, James. Voor het ogenblik echter zullen wij verstandig doen, mogelijkheden te ontdekken hier weg en bij onze machine te komen.

— Het middel is heel eenvoudig, Mylord. Wij zullen die bloeddorstige seigneurs een voor een neerpaffen.

— Dat klinkt in theorie heel mooi, James, maar in de praktijk zal het niet zo gemakkelijk blijken als jij het je voorstelt.

Het krassend en krabbend geluid klonk nu duidelijk.

— Wat is dat, Mylord? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Dat zijn de ijsberen, vriend James, antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar het geluid komt van boven, dan zitten ze op het dak, riep de reus verschrikt uit.

— Door het dak zijn ze al heen, beste James. Ze zijn nu op het ogenblik op de vlering.

Als om de bewering van Raffles kracht bij te zetten, vielen er op dat ogenblik enige kleine stukjes kalk naar beneden, waarmee Henderson zelf enige jaren geleden het plafond van het vertrek keurig had bestre-

ken...

— Maar voor de drommel, zij komen straks naar beneden langs de trap, riep Brand op verschrikte toon uit, terwijl hij op zijn beurt haastig zijn pels aanschoot, zijn Remington greep en zich overtuigde, dat het wapen geladen was.

— Voorlopig bestaat er geen gevaar van die kant. De deur van de vliering is gelukkig heel stevig, gaf Raffles te kennen.

— Maar als zij die deur open weten te krijgen, Mylord? vroeg Henderson, die ook zijn geweer gegrepen had.

— In dat geval zou het er lelijker voor ons uitzien, James, maar zover is het gelukkig nog niet, antwoordde Raffles. Kom mee, wij zullen eens zien, hoe de zaak ervoor staat.

De drie mannen, goed gewapend, in de rechterhand het geweer, de revolvertas in hun gordel en op de linkerheup het brede jachtmes in de leren schede, verlieten haastig het vertrek, stapten de smalle gang in, die naar de keuken liep en halverwege konden zij de steile trap naar de vliering, waar, toen de hut nog bewoond werd, allerlei voorraden en brandhout voor de winter bewaard werden, bestijgen.

Boven aan de trap konden zij de deur van de vliering zien, een stevig onderdeel van het stevige huis van enige duimen dik, maar dat op dit ogenblik trilde onder de zware slagen van de machtige voorpoten van de bloeddorstige indringers, waarvan er zich enigen blijkbaar gemakkelijk een weg hadden weten te bannen door het betrekkelijk dunne, schuine planken dak.

Hun nagels krasten over de dikke planken en al zou de deur geruime tijd weerstand kunnen bieden, het zou toch niet langer dan een uur duren, voor de deur bezwaken was.

Hoeveel beren er al op de vliering

waren, dat viel niet te zeggen, maar er werd zoveel lawaai gemaakt, dat er daar zeker een half dozijn aan het werk moest zijn.

De drie mannen stapten nu de keuken in, die licht ontving door een klein raam, dat Henderson 's nachts met het luik gesloten had.

Voor het raam was de kop van een geweldige grote ijsbeer te zien, die blijkbaar aanstalten maakte de ruit te verbrijzelen en naar binnen te klauteren.

Reeds stootte het dier met zijn zware kop de ruit in, maar Raffles kwam een paar stappen naar voren en schoot het monster een revolverkogel door de kop.

Een luid gebrul deed zich nu horen en spoedig vertoonden zich enige andere beren.

Aan deze kant van de hut echter liep men in ieder geval geen gevaar, want het kleine raam was veel te smal om doorgang te verlenen aan de logge lichamen van de ijsberen.

— Ga jij voor het raam staan, Charles, beval Raffles. Jij bent de beste schutter van ons drieën. Leg zoveel van die verscheurende dieren neer, als je met je geweer kunt bereiken.

Zonder te aarzelen ging Brand voor het vernielde raam staan, stootte de glasscherven met de kolf van zijn geweer uit de sponning, leunde iets naar buiten en spoedig knalden de schoten snel achter elkaar.

Telkens volgde een woest gebrul, dat ver in het rond weerklonk.

Binnen weinige minuten had Brand vijf beren gedood, dat wil zeggen, allen die er aan die kant van de hut te zien waren. De overigen waren snel gevlucht voor het moordend lood van de schutter.

Maar de toestand bleef heel gevaarlijk, want nu dreunde ook de voordeur onder de slagen van de geweldige voorpoten en het was goed,

dat deze deur naar buiten open ging, anders zou zij al lang zijn ingedrukt.

Raffles en Henderson holden naar het gemeenschappelijke vertrek terug, waartoe de buitendeur direkt toegang gaf, terwijl Brand op zijn post bleef bij het kleine raam aan de achterkant van het huis.

De beide mannen aarzelden niet, maar openden snel een van de ramen en openden het vuur op de ijsberen, die onder dof gebrul om de hut heen slopen.

Zij doodden er een drietal en verwondden er twee zo zwaar, dat ze niet meer te duchten waren.

Maar het krabben van de dieren, die zich op de vliering bevonden, werd hoe langer hoe duidelijker hoorbaar. Het zou niet lang meer duren, of zij hadden een gat in de vloer gemaakt, en dan werd de toestand kritiek, want ook de voordeur zou niet lang meer stand houden. Zij kraakte al in haar voegen.

Brand kwam zich bij Raffles en Henderson voegen.

— Ik zie geen beer meer aan de achterkant van het huis, riep hij. Misschien kan ik hier nuttiger werk verrichten. Hoe staat het hier?

— Het ziet er niet rooskleurig uit, antwoordde Raffles kalm. Wij worden van drie kanten tegelijk aangevallen. Van boven, opzij en aan de kant van de vlieringtrap.

— Als een van ons naar buiten kon komen en in een van de bomen klimmen, dan zou hij de stellingen

van de vijand beter kunnen bestrijken en overzien, riep Raffles uit.

— Maar dat is niet onmogelijk, Edward, zei Brand. Op drie meter afstand van de achterkant van de hut staat een dikke boom, waarvan de onderste takken zich bijna vijf meter van de grond bevinden.

— Maar je zult die boom nooit kunnen beklimmen, Charles en vóór je hem bereikt hebt, zullen de beren je verscheurd hebben, riep Raffles uit.

— Er is een middel om dat te voorkomen. Henderson moet ons daarbij helpen. Hij is heel behendig met het werpen van de lasso en als hij er in slaagt een dik touw om een van de onderste takken van de boom te werpen, dan is de rest kinderspel.

Zonder iets te zeggen, begaf Henderson zich naar de smalle gang, opende daar een kast en keerde terug met een rol sterk touw, ongeveer een halve duim dik en uitstekend geschikt voor dat doel.

De reus rolde het touw uit, beproefde er de buigzaamheid van en maakte daarop aan het ene uiteinde een sterke lopende knoop.

Toen zei hij:

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer Brand.

— Ga dan. Ik zal hier de wacht houden en een schot lossen, wanneer de deur door de verenigde pogingen van de dieren mocht bezwijken, zei Raffles.

HOOFDSTUK IV.

EEN NOODLOTTIGE GEBEURTENIS

Snel verwijderden Brand en Henderson zich en gingen naar het keukenraam, waartegenover zich juist de meterdikke eik bevond, waarvan Brand gesproken had.

De onderste takken waren ruim een arm dik en bevonden zich ongeveer een meter boven het dak, maar reikten niet zo ver, zodat er geen vrees hoefde te bestaan, dat de be-

ren, die zich op de vliering bevonden, van het dak af in de boom zouden kunnen klauteren.

Henderson boog zich, na zich te hebben overtuigd, dat er geen ijsberen in de buurt waren, zover hij kon uit het kleine raam, gewapend met zijn lasso.

Het was een lastige opgave en de reus moest dan ook wel vijf maal zijn poging hernieuwen, alvorens hij er in slaagde, in zijn ongemakkelijke houding de lopende knoop juist over een vork van een van de onderste takken te doen grijpen.

Hij trok uit alle macht aan het touw, om zich te overtuigen, dat het hield en zei, zich toen tot Brand wendende:

— Als ik er die tak niet kan afrukken, mijnheer Brand, dan zal hij uw gewicht wel dragen.

— Dan klim ik naar boven, James. Kijk intussen goed uit, want ik zou liever niet bij die klimpartij gestoord willen worden door een van die bloeddorstige sinjeurs.

— Zodra ik er een zie, mijnheer Brand, zal ik hem een kogel door de hersens jagen, zei Henderson en hij stak zijn geweer al buiten het raam, om dadelijk te kunnen vuren, als het nodig was.

Brand had zijn geweer aan de riem over de schouder gehangen en greep nu het touw met beide handen, waarop hij zich uit het raam werkte en het volgende ogenblik tussen hemel en aarde heen en weer slingerde.

Maar het geluid had twee van de beren aangetrokken, die op een draf kwamen aansnellen, recht op Brand toe.

Deze klom, zo snel hij kon, langs het slingerende touw. Henderson bracht zijn geweer aan de schouder, mikte zorgvuldig en velde een van de beren vóór hij een meter verder was.

De andere echter bereikte het touw, verhief zich op de achterpoten en sloeg met zijn voorste klauwen naar de klimmende Brand, die nog juist bijtijds zijn been naar zich toe kon trekken, om buiten het bereik van de scherpe klauwen te blijven.

Toen probeerde de beer het touw te grijpen om er in te klimmen en onder andere omstandigheden zouden zijn pogingen zeker lachwekkend zijn geweest.

Maar Henderson verstond geen gekscheren en een kogel uit zijn Remington maakte een einde aan de klimproeven van het monster, dat met een dof gebrul in elkaar zakte.

Het volgende ogenblik had Brand de zware tak bereikt, hees er zich aan op en werkte zich zo dicht mogelijk naar de boom, waarop hij op een tak ging staan, zijn geweer van de schouder nam, tegen de zware stam van de boom leunde en om zich heen keek.

— Hoeveel ziet u er wel, mijnheer Brand? schreeuwde Henderson hem toe.

— Ik kan er veertien zien, James, antwoordde Brand na enige tijd. Er zijn er twee op het dak, maar die zullen daar niet lang blijven.

Hij legde zijn geweer aan, snel achter elkaar kraakten twee schoten en toen klonk de stem van de jongeman weer:

— Dat was hun laatste klimpartij, James. Zij zijn van het dak gerold.

En nu zag de reus hoe Brand opnieuw zijn geweer laadde en telkens en telkens opnieuw het geweer aan de schouder bracht; ieder schot velde een van de monsters neer.

Maar van zijn standplaats af kon de jongeman moeilijk zien, hoe de beren een aanval op de voordeur ondernomen hadden en evenmin hoeveel er op de vliering zaten.

Henderson had zich telkens even

verwijderd, om zich te gaan overtuigen, hoe de toestand aan de voorkant van het huis was, maar nu schreeuwde hij plotseling, terwijl zijn stem grote angst verried :

— Kom direkt weer naar beneden, mijnheer Brand, de voordeur bezwijkt.

Vlug als een kat liet Brand zich zakken langs het touw, rende op het raam toe, waardoor Henderson hem ijlings naar binnen trok, waarop de beide mannen naar het grote vertrek snelden.

Henderson had niet overdreven. De deur hing werkelijk half uit haar hengsels en het volgende ogenblik zou zij bezwijken.

Van een van de voorste beren was een klein gedeelte van de kop te zien en dadelijk loste Brand zijn geweer. Hij scheen het monster getroffen te hebben, want hij liet een luid gebrul horen, doch viel met verdubbelde woede op de deur aan en het volgende ogenblik viel zij krakend naar binnen; een vijftal buitengewoon grote beren, met bloed belopen ogen, woest van honger, drongen het vertrek binnen.

De mannen hadden hun geweren weg geworpen, die in deze strijd nutteloos zouden zijn en trokken hun revolvers, die zij zo snel zij konden op de ijsberen afvuurden.

Twee ervan vielen neer, door kogels doorboord, maar een reusachtig dier, bijna twee meter hoog van de voetzolen tot aan de schedel, kwam dreigend met opgeheven voorpoten op Raffles toe, die het magazijn van zijn revolver had leeg geschoten en nu weerloos was.

De beer wilde zich al op hem werpen, toen Henderson, met zijn breed jachtmes in de vuist, op het monster toesprong en met kracht het wapen in het hart van de ijsbeer stiet, die zonder enig geluid te geven, levenloos neerzakte, terwijl

Raffles nog juist de tijd had achteruit te springen, om te ontkomen aan de greep van de scherpe om zich heen grijpende klauwen.

Een tweede ijsbeer wilde het voorbeeld van de ander volgen en zich op Raffles storten, maar zonder een ogenblik te aarzelen, plaatste Brand de loop van zijn revolver tegen de kop van het dier en zond het een kogel door de hersens.

De vijfde beer, aangespoord door zijn instinct, dat hem zei, dat de partij verloren was, maakte rechtsomkeer, nog vóór hij goed en wel binnen het vertrek was, en draafde, een gebrul uitstotend, dat de overige beren als een waarschuwing in de oren moest klinken, weg, want hals over kop namen zij de vlucht en een ogenblik later was er heinde en ver niets meer van de verscheurende dieren te bespeuren.

Voorzichtig en na hun vuurwapens opnieuw te hebben geladen, waagden de drie mannen zich naar buiten, om de stand van zaken op te nemen.

Het bleek, dat zij zestien beren hadden gedood, en bovendien twee zwaar gewond, die Henderson het genadeschot gaf.

— Wat lijkt je, zouden zij terugkomen? vroeg Brand, toen het onderzoek was afgelopen.

— Dat denk ik niet, de schrik zal er wel in zitten, antwoordde Raffles. Hoe het zij, wanneer wij voorzichtig zijn, kunnen wij nu wel eens de omgeving verkennen en zien hoe de toestand van de zee is, maar eerst zal Henderson wel zo goed zijn, ons een stevig ontbijt en een hete kop thee voor te zetten, ik geloof dat wij dat wel hebben verdiend.

Henderson liet het zich geen tweemaal zeggen, maar ging direkt aan het werk en al een kwartier later, waarin Raffles en Brand de voordeur hadden hersteld, met behulp

van enige waardeloze planken, die zij in de kelder gevonden hadden, kwam hij terug.

Nadat het ontbijt gebruikt was, werd ook het gat in het dak gedicht, daarop werd de voordeur zorgvuldig gesloten en de drie mannen gingen op weg, om een hoge rots te beklimmen, die zich aan de oostkust van het eiland verhief, dicht bij de ruime baai, bijna helemaal van de zee afgesloten en er alleen mee verbonden door een hele nauwe vaargeul, nauwelijks drie meter breed.

Ook deze baai was met een ijskorst overdekt en de drie mannen konden haar duidelijk op ongeveer tachtig meter beneden zich zien liggen, toen zij de rots halverwege beklommen hadden.

Het was in deze baai, dat een paar jaren geleden de wonderlijke schatkamer van Raffles was neergelaten, een geweldige grote, metalen bol, van bijna vier meter doorsnee, die gerust had aan het einde van een tunnel in het inwendige van de rots en die met een flauwe helling naar de kant van de zee afliep.

In de strijd tegen de zeerovers was Raffles indertijd verplicht geweest tot dit uiterste zijn toevlucht te nemen, maar later had hij de bol weer aan de oppervlakte laten brengen en hem op zijn oude plaats terug gebracht.

Een tiental meter hoger bevond zich de geheime ingang tot de tunnel en de drie mannen gingen zich nu overtuigen, dat het mechaniek nog werkte, dat de holle kogel in beweging kon brengen en dat de deuren ontsloot aan het einde van de tunnel uit rotssteen vervaardigd en niet te onderscheiden van de omgeving door oningewijden.

Het bleek echter al gauw dat het hele mechaniek stijf verroest was; er was geen beweging in te krijgen. De stenen deuren bleven op hun

plaats.

Raffles gaf spoedig zijn pogingen op en zei onverschillig:

— Wij zullen hier wel eens terugkomen, zodra het weer wat gunstiger is, en alles herstellen. Daartoe gun ik mij nu de tijd niet, omdat ik mij wil overtuigen, dat Ella Manoury nog altijd in het landhuis is, dat ik haar als tijdelijke woonplaats heb aangewezen. Nooit zou ik het mijzelf vergeven, als de politie op het spoor van de ongelukkige vrouw was gekomen en haar gearresteerd had.

— Weet je wel, Edward, dat er achter deze deuren, aan het einde van de tunnel, diamanten en parels, goud en zilver, talloze zakken met gemunt goud aanwezig zijn, ter waarde van meer dan drie honderd duizend pond sterling?

— Ik weet het, Charles, maar die zaken zullen niet bederven en doen zij het wel, dan is er mij nog niet veel aan gelegen. Er zijn nog gewetenloze rijken genoeg op de wereld met wier geld ik de voorraad kan aanvullen. En laten wij nu verder gaan.

De drie mannen verlieten de rots, slopen zorgvuldig naar de toegang die achter struiken verborgen was en zetten hun tocht langs het rotspad voort, tot zij de top bereikt hadden, vanwaar zij het hele eiland en een groot gedeelte van de IJszee konden overzien.

De zon was opgekomen en de ijsvlakte leek een ontzaglijke mat gepolijste spiegel.

Het was een groots, een verrukkelijk schoon schouwspel, maar onder de gegeven omstandigheden had Raffles liever gezien, dat de zee open voor hem lag.

Toch was er beweging in deze schijnbaar vast aaneengesloten vlakke.

Een dof gerommel, enigszins lijkend op het felle maar ver verwij-

derde gedonder van geschut, deed zich horen. Dat was het krulen van het ijs, misschien op tientallen mijlen ver weg, maar waarvan het geluid werd overgeplant door de ijs-massa.

Hier en daar vertoonde het ijsveld scheuren, onder de invloed van de poolstroom, die met kracht zuidwaarts stroomde, niet ver van het eiland verwijderd en het zou niet lang duren, zeker niet langer dan enige weken, of het geweldige ijsveld zou in beweging komen, zich in kleinere delen oplossen en in zuidelijke richting voortdrijven, soms tot heel ver in de Atlantische Oceaan, tot midden in de routes van de scheepvaartlijnen, die van Europa naar Amerika de dienst onderhouden.

Gedurende het splijten van het ijsvlak gebeurt het vaak, dat vele ijschollen op elkaar schuiven en zich opstapelen tot een hoge berg, waarvan het gedeelte onder het wateroppervlak vele malen groter is dan het gedeelte er boven.

Raffles liet zijn blik rondgaan en nu zag hij dat het ijsveld aan de zuidkust van het eiland hoogstens een kilometer breed was en dat het op vele plaatsen grote wakken vertoonde, groot genoeg om plaats te bieden aan een mailstomer.

Het was duidelijk, dat hier de samenhang van het ijsveld al verbroken was en misschien, als men nog enige dagen wachtte, zou zich hier een geul vormen, lang genoeg om daardoor de open zee te bereiken.

Maar Raffles wilde niet zo lang wachten. Hij wilde vertrekken, vandaag nog.

Kon het niet met de motorboot, dan moest het maar met de machine, waarvan de batterijen nog voldoende energie bevatten, om de reis naar Engeland te kunnen volbrengen.

Geruime tijd bleef Raffles zwijgend verdiept in de aanschouwing van de glinsterende oppervlakte aan zijn voeten en luisterde hij naar het dreigend dof geluid, door de opeenstapeling van de ijsschotsen veroorzaakt:

Toen zei hij:

— Het gaat niet anders, vrienden, wij zullen van de machine gebruik moeten maken, want ik zie geen kans met onze motorboot door deze brede strook ijs te komen. Laten wij direkt aan boord gaan. We hebben hier niets meer te zoeken.

Zwijgend begonnen de mannen de rots weer af te dalen en liepen naar de dalkom, om aan de andere kant van het pad naar de hoogvlakte te klimmen waar zij de machine hadden achter gelaten.

De beklimming was verre van gemakkelijk, want het rotspad was dik onder de sneeuw begraven, die die nacht opnieuw was gevallen.

Halverwege stond Henderson plotseling stil en wees met uitgestrekte vinger naar het sneeuwdek voor zijn voeten.

— Wat is er, James? vroeg Brand ongerust. Waar wijs je naar? Wat zijn dat voor sporen?

— Berensporen, mijnheer Brand, antwoordde de reus ernstig, en zij voeren naar boven, naar de hoogvlakte. Ik kan mij niet vergissen. U weet dat ik vele jaren in Canada cowboy ben geweest en in het hoge noorden jaagden wij heel vaak op ijsberen in de winter.

— Laten wij verder gaan, vrienden, zei Raffles kortaf.

Na een kwartier zwoegen bereikten de drie vrienden de rand van de hoogvlakte.

Daar, ongeveer in het midden van het plateau, stond de machine, nauwelijks te herkennen, want het zeildoek verdween bijna helemaal onder de dikke sneeuwlaag.

Maar dat was het niet wat aan de drie mannen een kreet van schrik en woede ontlokte.

Om de machine bewogen zich langzaam vijf grote ijsberen, zich nu eens verheffend op de achterpoten en snuffelend aan het zeldoek, dan weer op een kort drafje om het ding heen lopend, dat hun nieuwsgierigheid had gaande gemaakt.

— Vooruit mannen, we moeten de dieren verjagen. Wie weet hebben wij al te lang getreuzeld, riep Raffles uit, terwijl hij zijn geweer van zijn schouder rukte en zo snel hij kon over de sneeuwvlakte vooruit rende.

Brand en Henderson haastten zich zoveel zij konden, en toen zij de machine tot op ongeveer veertig meter afstand genaderd waren, knielden zij

neer in de sneeuw, mikten zorgvuldig en legden met het eerste schot twee beren neer, terwijl Raffles een derde voor zijn rekening nam.

De beide andere monsters wachtten hun tegenstanders niet eens af, maar namen in allerijl de vlucht en waren binnen enkele tellen onder de rand van de hoogvlakte verdwenen.

De drie mannen renden op de machine toe en uitten een kreet van schrik. De beren hadden, misschien aangelokt door de lucht van het geoliede hout, de schroef van het vliegtuig met nagels en tanden zo fel bewerkt, dat een van de bladen letterlijk aan splinters was gescheurd.

De « Duivel der Lucht » was in deze toestand onbruikbaar en zij hadden geen reservepropeller aan boord.

HOOFDSTUK V

HET VERLATEN HUIS

Enige minuten bleven de drie mannen zwijgend naar de vernielde propeller kijken.

Toen zei Raffles ernstig:

— Dat is inderdaad een groot ongeluk, vrienden, maar wij hebben het voor een deel aan onszelf te wijten; wij zijn wel wat al te lichtzinnig te werk gegaan ditmaal. Klagen helpt niet. Wij kunnen van onze trouwe machine geen gebruik maken. En of wij willen of niet, wij zullen met onze motorboot moeten vertrekken.

— Maar dat staat gelijk met zelfmoord, riep Brand verschrikt uit. Wij zullen tussen de ijschotsen verpletterd worden en trouwens, wij kunnen niet eens de kleine inham ultvaren, waar onze boot voor anker ligt.

— Wij moeten er uit, riep Raffles,

bijna woest, terwijl hij de vuisten balde. Er moet een middel zijn; ik weet er een als het moet dan zullen wij dat gebruiken. Kom mee, dan nemen wij de toestand op.

Raffles liep naar de zuidelijke rand van de hoogvlakte en de beide mannen volgden hem, zwaar teneergeslagen door deze onverwachte tegenslagen, die hen misschien zou dwingen, wekenlang op dit eiland te blijven, totdat de zee weer ijsvrij zou zijn en de overtocht gewaagd kon worden.

Ook van de rand van de hoogvlakte kon men het zuidelijke gedeelte van de IJzee over een groot gedeelte overzien.

Raffles had een kijker voor het oog gebracht en tuurde er langdurig en scherp door naar de gezichtseinder.

Eindelijk liet hij het instrument weer zakken en zei :

— Tot op een kilometer ongeveer uit de kust is het ijsveld een aaneengesloten oppervlakte, maar daar voorbij zie ik drijfijs en verder in het zuiden is een brede vaargeul, en ik stel voor, om deze, zover als wij kunnen, af te varen.

— Maar hoe moeten wij die geul bereiken, riep Brand uit. Wij kunnen toch een motorboot van dertig ton niet over het ijsveld daarheen slepen ?

— Nee, maar wij kunnen een geul er doorheen maken, antwoordde Raffles.

— Hoe dan ?

— Door het ijs over een oppervlakte van een kilometer op te blazen.

— Ik dacht wel, dat Mylord dat zou voorstellen, zei Henderson bedaard. Er is dynamiet in overvloed in de geheime bergplaats in de rots. Wij hebben wel vijf duizend meter geleidingsdraad goed opgeborgen en een groot aantal patronen en lonten. Ik geloof dat het middel van Mylord heel goed toe te passen is.

— Wij zullen het in ieder geval proberen, zei Raffles nuchter. Laten wij direkt aan het werk gaan. Charles, ga jij naar de hut en breng zoveel levensmiddelen als je kunt dragen, naar de motorboot. Wie weet hoe lang wij onderweg moeten blijven. Henderson en ik gaan naar de bergplaats in de rots en halen daar wat er nodig is. Wij zien je wel weer op de plek, waar de motorboot voor anker ligt.

Direkt gingen de beide mannen weer naar de rots op de oostkust, die zij zo even beklommen hadden en waar zich in een verborgen nis in de zijwand van de tunnel een bergplaats bevond, waar een paar honderd kilo dynamiet, geleidingsdraad en lonten waren opgeslagen.

Voorzichtig werden de explosieven in twee keren weg gebracht, waarbij de geweldige kracht van Henderson goede diensten bewees en tenslotte was alles opgestapeld op een kleine landtong, die een kreek afsloot, waar van ruwe planken en halve boomstammen een soort boothuis was getimmerd, waarin de « Zeemeeuw », de ranke, snelle motorboot veilig voor anker lag.

Dit alles nam vrij veel tijd in beslag, en alvorens verder te gaan, besloten zij, een stevige lunch te gebruiken, want daartoe zou de eerste uren zeker geen gelegenheid voor bestaan ; zij zouden hun energie volledig nodig hebben, om de strijd met het ijs aan te binden.

Zij keerden dus weer naar de hut terug, nadat de gevaarlijke springstoffen zorgvuldig waren geborgen in het boothuis, en daar maakten Henderson en Brand vlug en handig een warme maaltijd klaar, die de mannen goed smaakte.

Er werd onder het eten heel weinig gesproken, want allen waren in een ernstige stemming.

Hun toestand was inderdaad niet zonder gevaar.

Zij zaten hier in het hoge noorden, waar het dikwijls ver in april, ja zelfs begin mei werd, vóór de zee weer bijna vrij van ijs was.

Het vroege hier nog sterk, en het gevaar was volstrekt niet denkbeeldig, dat de ijsschotsen zich vaster dan ooit aaneen zouden sluiten, zodat het onmogelijk zou zijn, met de kleine « Zeemeeuw » de open zee te bereiken.

Dit alles zou niets te betekenen hebben, wanneer de « Duivel der Lucht » maar in staat was geweest, de drie mannen naar Engeland over te brengen. Een reis, die niet langer dan een paar uur op zijn hoogst had hoeven te duren.

Maar, zoals gezegd, de propeller

van het toestel was zodanig vernield, dat er aan het gebruik van het vliegtuig niet te denken viel.

Wel waren er geconserveerde levensmiddelen op het eiland aanwezig, maar die zouden hoogstens voor een paar weken genoeg zijn, en wanneer de koude nog feller werd en een paar maanden aanhield, wat dan?

Zij moesten dus alles in het werk stellen wat zij konden, om zo spoedig mogelijk van Schatkamer-Eiland af te komen, beter vandaag dan morgen, want morgen zou misschien het open gedeelte in het ijsveld, dat ongeveer een kilometer verder begon, weer dicht zijn.

Zodra de drie mannen de maaltijd gebruikt hadden, gingen zij allereerst naar de vliegmachine, en sleepten deze naar het midden van de hoogvlakte, waar zij haar bedekten met het zeildoek, dat zij zorgvuldig bevestigden aan stevige pennen, door Henderson in de bodem geslagen.

De vleugels echter werden, uit vrees voor beschadiging, naar de hut vervoerd, waar zij ook beter bestand zouden zijn tegen de invloed van het weer.

Wat de machine zelf betreft, zij was goed verborgen onder het zeildoek, de eerste sneeuw zou dit bedekken en de machine totaal onzichtbaar maken en haar tevens beschermen tegen al te felle koude, die de minder robuuste machinedelen zou kunnen benadelen.

Pas nadat Raffles zich overtuigd had, dat de kostbare machine zo goed beschermd was, als onder de gegeven omstandigheden mogelijk was, gingen de drie mannen weer naar de plek, waar de motorboot in haar boothuis lag.

Zij begonnen met het ijs weg te hakken rondom dit houten huisje en een geul te maken, waar doorheen zij de boot naar buiten konden trek-

ken.

Vervolgens begon het eigenlijke werk.

De geleidingsdraad werd eerst met het einde vastgemaakt aan de stam van een boom, die dicht bij de oever stond, en uitgerold, waarbij de drie mannen zich ongestraft op de ijsvlakte konden wagen, die op de dunste plekken ruim anderhalve centimeter dik was.

Het was een meevaller, dat de geleidingsdraad lang genoeg was, om tot het open water te reiken, dat wil zeggen ruim een kilometer.

Hier werd de draad opnieuw bevestigd, en nu begon het moeilijke werk van het aanbrengen der dynamietpatronen, waarvan de drie mannen zich ruimschoots voorzien hadden.

Terug lopende, hakten zij om de tien meter een gat in het ijs, waarin de patroon moest passen zonder al te veel speling, en vervolgens werd de ontstekingscapsule in verbinding gebracht met de geleidingsdraad.

Ieder van de drie mannen moest dus om de dertig meter een van deze openingen maken.

Op deze manier werd de hele rij dynamietpatronen aangebracht en het duurde bijna drie uren voor de laatste patroon, op twintig meter van de kust, dus op veilige afstand, met de geleidingsdraad in verbinding werd gebracht.

Raffles had intussen batterijen opgesteld en de beide uiteinden van de dubbele draad bevestigd aan de klemmen van het drukcontact.

Om half drie in de middag was alles klaar.

Raffles was bij zijn contactbord neergeknield. Het ogenblik was aangebroken.

Hij greep het koperen hefboompje, sloot de stroom...

Een geweldige explosie volgde, die mijlen in het rond gehoord moest

zijn en de walrussen en ijsberen zeker met grote schrik vervulden.

De uit elkaar gerukte ijsschotsen vlogen tot op een hoogte van vijftig meter door de lucht en kwamen met een ontzettend geweld weer neer op het ijsveld, dat hierdoor nog meer vernield werd. Het water spoot over een lengte van een kilometer tot op grote hoogte op en het duurde enkele minuten voor alles weer tot rust was gekomen.

Maar toen slaakten de drie mannen een kreet van blijdschap. Tot op weinige meter afstand van de motorboot strekte zich een brede vaargeul uit, niet helemaal vrij, waarin de ijsschotsen toch zo vergruizeld waren, dat het de «Zee-meeuw» niet moeilijk zou vallen, er zich een weg door te banen.

In allerijl werd de laatste ijssdam stuk gehakt en de motorboot de vaargeul in geduwd. De drie mannen scheepten zich in, Raffles ging aan het kleine stuurwiel staan, Henderson keek de krachtige motor van het vaartuig nog eens goed na, en daarop stevende de «Zeemeeuw» voorzichtig haar weg kiezend door de vaargeul, die op de smalste plaatsen toch nog altijd meer dan acht meter breed was.

Er werd veel gevergd van de stuurmanskunst van Raffles, want nu en dan kwamen zware ijsschotsen aandrijven, die men ontgaan moest, daar een botsing voor de ranke motorboot noodlottig zou kunnen zijn.

Toch was het zaak, zo spoedig mogelijk te proberen het open water te bereiken, want door de felle vorst zou de geul zeker binnen weinige uren weer zijn dichtgevroren.

Maar de open zee kwam al in zicht en een half uur, nadat de «Zee-meeuw» het eiland verlaten had, dreef zij op de golven van de Oceaan en slechts heel in de verte doemden

hier en daar ijsbergen en grote schollen op.

Ogenblikkelijk voerde Raffles de snelheid van de boot zoveel mogelijk op, maar hij was al snel genoodzaakt zijn koers te wijzigen, die pal zuidelijk moest zijn, om een geweldige grote ijsberg te ontwijken, die zijn weg scheen te willen versperren.

Maar een half uur later dreigde weer een ander gevaar.

Op nauwelijks een halve kilometer afstand van de motorboot doemde een ijsveld van reusachtige omvang op.

Links en rechts van de motorboot strekte het zich uit, zover de blik reikte.

Brand was in de korte mast van de motorboot geklommen, met zijn kijker gewapend; hij liet zich nu weer op het dek glijden en zei:

— Ben je van plan de boot over die ijsvlakte heen te duwen?

— Dat niet; we zullen haar eenvoudig op de sledeijzers zetten, die aan boord zijn en het zeil hijsen. Het is een gelukkige omstandigheid, dat wij de wind recht van achteren hebben.

— Alles goed en wel, maar hoe krijgen wij de boot op het ijs?

— Dat zal gemakkelijker gaan, dan het op het eerste gezicht zal schijnen, antwoordde Raffles bedaard. Zoals je ziet steekt het ijsveld op de plek, dat wij nu naderen, hoogstens een decimeter boven de oppervlakte van het water uit. Wij hebben niet anders te doen dan over een breedte van twee meter ongeveer zoveel van het ijs weg te kapen, dat de motorboot er als het ware tegen op kan varen.

— Dan zul je de schroef vernielen, die bijna een halve meter onder water zit.

— Daarvoor bestaat echt geen gevaar, want we zullen de motorboot, met behulp van haar eigen gangspil,

langzaam en voorzichtig op het ijs trekken.

Onder het spreken had Raffles voorzichtig de boot op de ijsvlakte aangestuurd en de motor afgezet, waarna de « Zeemeeuw » zich zacht en zonder enige schok langs de rand van het ijsveld vlijde, dat hier scherp, als met een reusachtig mes, was afgesneden.

Henderson had met de lijn in de hand klaar gestaan op de voorplecht, hij sprong nu op het ijs, zorg dragend dat de boot niet meer kon af-drijven.

Met de lijn steeds in de hand, liep hij ongeveer dertig meter het ijsveld op, hakte daar een gat in het ijs en dreef er met geweld het gebroken uiteinde van een spar in, bijna zeven centimeter diep en zeker stevig genoeg om er het uiteinde van de lijn aan te bevestigen.

Hierna ging hij weer aan boord, en daar het andere einde van de lijn om de gangspil bevestigd was, hoefde men nu verder niets anders te doen dan het ijs weg te hakken en met de handspaken, die daarvoor bestemd waren, de gangspil in beweging te brengen.

Met man en macht ging men aan het werk en een half uur later was er een hellend vlak ontstaan, waarlangs de motorboot als het ware op het ijsveld zou kunnen klauteren.

De « Zeemeeuw » werd nu met de voorsteven recht voor dit glijvlak gebracht, en terwijl Brand op post ging bij het roer, grepen Raffles en Henderson ieder een handspaak, zetten die in de gangspil en trokken uit alle macht.

De lijn van staaldraad stond strak als een snaar en een ogenblik bleek het alsof de « Zeemeeuw » op dezelfde plek zou blijven.

Maar plotseling kwam de voorsteven uit het water, gleed op het ijs en, langzaam voorwaarts getrokken,

rustte zij enige minuten later veilig en wel, een beetje naar één zijde overhellend, op de dikke ijsschol, die haar gewicht met gemak bleek te kunnen dragen.

De beide sledeijzers werden nu te voorschijn gehaald en aan weerszijden onder de boot bevestigd. Nadat de lijn weer losgemaakt was, gingen de drie mannen aan boord en hesen het zeil.

Nauwelijks was dit gebeurd, of het zeil bolde zich en als een peil uit de boog, sneller zelfs dan de motor door het water kon voortbewegen, stootte de motorboot over het ijs.

In een oogwenk had de « Zeemeeuw » de weinige kilometers afgelegd en de vaart was op de laatste tientallen meters zó groot, dat de boot nog met een sneltreinvaart over de spiegelgladde oppervlakte gleed, toen Henderson alweer het zeil had gestreken.

Van tegenhouden was geen sprake en van sturen nog veel minder, en met schrik zagen de drie mannen de rand van het ijsveld met verbijssterende snelheid naderbij komen.

Enige sekonden later plofte het motorjacht in zee, waardoor de golven meterhoog opspatten. Maar het voortreffelijk gebouwde vaartuig hield zich goed, richtte zich op en dreef op de golven, zonder enig ander nadeel, dan dat er een hoeveelheid water binnen was gekomen, dat Henderson er echter snel uit-hoosde.

Men moest nu met de armen, in het ijskoude water gedompeld, de dikke touwen lossnijden, waarmee de sledeijzers aan de boot bevestigd waren geweest en ze weer aan boord trekken.

Door al dit oponthoud was het al donker geworden, toen Raffles de motor opnieuw startte.

Gelukkig was er een sterk zoeklicht aan boord, dat de omgeving tot

op enige kilometers afstand helder verlichtte.

Langzaam werd de tocht voortgezet, maar gelukkig kwamen er geen andere hinderpalen meer en Raffles durfde het er wel op wagen, de opvarenden enige nachtrust te gunnen, in zoverre, dat telkens twee mannen zouden waken.

Er gebeurde bij het verdere van de reis niets bijzonders en laat op de avond voer de boot de haven van Hull binnen.

Zij meerden aan een van de jachtsteigers, de haven-formaliteiten werden vervuld en Brand, die tamelijk vermoeid was, meende niet anders, of Raffles zou nu direkt naar een hotel zoeken.

Maar het was alsof de Grote Onbekende door een zonderlinge onrust werd voort gedreven. Hij had op zijn horloge gekeken bij het aan wal stappen en de drie mannen gingen rechtstreeks naar het station, waar zij nog juist bijtijds aankwamen, om de nachttrein naar Londen

te kunnen halen.

Zij troffen een lege coupé en slopen bijna onmiddellijk in. Toen zij om zeven uur in de ochtend ontwaakten, reed de trein door, of liever over de voorsteden van de wereldstad.

Raffles en zijn beide metgezellen stapten aan het Kings Cross-station uit, maar verwisselden de trein voor een auto, waarvan de chauffeur opdracht kreeg hen naar Woodford, een klein dorp op enige kilometers ten noorden, te rijden, waar bij het landhuis lag, waar Ella Manoury was ondergebracht.

Het was negen uur in de ochtend, toen Raffles de chauffeur liet stoppen voor het lage hek, dat het landhuis omringde.

— Blijf hier even op mij wachten, zei hij op zachte toon tot Brand.

Enkele minuten later keerde hij terug. Zijn gezicht was bleek en ernstig.

— Zij is er niet meer, Charles. Het huis is verlaten.

HOOFDSTUK VI

NASPORINGEN

Raffles stond slechts een ogenblik met het hoofd gebogen, maar toen keek hij weer op en zijn ogen schitterden van ontembare geestkracht.

— Stap maar uit. Wij hebben de auto nu niet meer nodig, zei hij zacht.

Zodra de wagen uit het oog was verdwenen vroeg Brand:

— Wat denk je dan?

— Ik denk, dat wij te laat zijn gekomen, dat is alles. De handlangers van Erle Wilson hebben stellig haar spoor hervonden en haar op een of andere manier, hoe weet ik nog niet, weer in hun macht weten

te krijgen.

— Wat denk je nu te doen?

Onder het praten waren de drie mannen langs het tuinpad gelopen en gingen om het huis heen, om het beeld van Raffles volgend, door het raam naar binnen te klauteren.

Allereerst ging Raffles nu naar de eerste verdieping, waar enige logeerkamers lagen, waarvan de tijdelijke bewoonster er zeker een voor haar verblijf had uitgekozen.

Het waren drie ruime slaapkamers, die uitkeken op de achterkant van het huis.

De linkse en de rechtse bleken niet

gebruikt te zijn, maar zodra Raffles de middelste betrad, begreep hij direct alles.

Ella Manoury had blijkbaar deze kamer in gebruik gehad, en hier moest zij zijn overvallen door de schurken, die haar hadden ontvoerd; het bed was beslapen en naar de toestand van het beddegoed te oordelen, had zij nog geprobeerd tegenstand te bieden.

Raffles keek om zich heen, naar beneden in de tuin, en had al spoedig dit voorwerp ontdekt, dat door de bandieten daar waarschijnlijk weer was neergelegd, nadat zij er gebruik van hadden gemaakt.

— Zij zijn dus met behulp van die ladder hier binnen gedrongen, zei Raffles op gedempte toon.

Hij haalde zijn vergrootglas te voorschijn en bekeek de indrukken van de voetstappen op de vensterbank.

Toen hij zich weer opgericht had, na over de modderige indruk te hebben heengewreven, lag er een uitdrukking van voldoening op zijn gezicht, en hij riep uit:

— Alle hoop is nog niet verloren, Charles. Te oordelen naar de vochtigheid van deze voetafdruk, moet de ontvoering vannacht hebben plaats gehad. O, hadden wij toch maar wat meer voort gemaakt, dan hadden wij dit kunnen voorkomen.

— Zeggen die afdrukken je niets meer, Edward? vroeg Brand.

— Ja, dat doen zij zeker. Er is een man bij geweest met heel grote voeten; dat zou zelfs een pasbeginnende detektive je kunnen zeggen. En er moeten minstens drie kerels aan het werk zijn geweest, want er zijn ook zoveel verschillende afdrukken. Doe mij een genoegen, en zoek eens het vertrek rond, of je geen andere sporen van hun aanwezigheid kunt ontdekken. Henderson zal je daarbij wel helpen. Ik ga naar

beneden, om te kijken of ik daar niets naders kan bespeuren. In ieder geval kan ik je nu wel zeggen, dat de ontvoerders Ella Manoury niet langs de ladder het huis hebben uitgebracht, maar door de voordeur, kijk maar, op de lichte vloermat zijn duidelijk modderige voetafdrukken zichtbaar, die regelrecht naar de gangdeur leiden.

Raffles opende deze deur en stapte de gang in, steeds naar de vloer kijkend, daalde vervolgens de trap af, bereikte de hall, opende de voordeur en stond toen op het tuinpad, dat naar het kleine hek liep.

Hij bukte zich en bleef geruime tijd in dezelfde houding staan, om de zwarte aarde vlak naast het pad te onderzoeken.

Hij ging weer naar de slaapkamer terug, waar hij Brand en Henderson ijverig bezig vond met het doorzoeken van het vertrek, en vroeg:

— Heb je niets van waarde ontdekt?

— Niets belangrijks, Edward, antwoordde Brand teleurgesteld.

— Geloof je dan ook niet, Edward, dat dit onderzoek met grote moeilijkheden gepaard zal gaan?

— Zonder enige twijfel, maar ik denk er niet aan het nu al op te geven. Wij zullen ons vermommen, Charles, wat mij betreft als landarbeiders, en wij zullen, allereerst in de richting van Londen, overal navraag doen, en misschien ontdekken wij op die manier wel iets.

Wanneer Raffles iets dergelijks van plan was, dan aarzelde hij ook niet, en zo gingen al een half uur later de drie mannen in verschillende richtingen er op uit, om voorzichtig navraag te doen, en hier en daar te informeren, of men ook een vreemde auto had gezien, die snel in de richting van Londen reed, vroeg in de ochtend, toen het nog donker was.

Vier uur later kwamen de mannen bij elkaar in het landhuis van graaf Palmhurst.

Zij waren vermoeid, teneergeslagen en zwijgzaam; hun pogingen waren vergeefs geweest, men had hen helemaal niets kunnen vertellen, wat van enige waarde was geweest.

Het middagmaal werd zwijgend gebruikt, en allen waren onder de indruk van hun vergeefse pogingen.

Onmiddellijk nadat het maal gebruikt was, begon Raffles de voortuin opnieuw te onderzoeken, met een ontembare wilskracht en vastbesloten om het uiterste te beproeven.

Na ongeveer tien minuten stapte hij haastig het huis weer binnen, en zocht Brand op, die al weer in de slaapkamer aan het speuren was.

— Waar is Henderson?

— Hij is in de tuin, achter het huis.

Raffles liep naar het raam, stak twee vingers van de rechterhand in de mond, en liet een schel gefluit horen.

Een paar sekonden later klonk de zware stem van Henderson uit de tuin:

— All right, Mylord.

— Kom eens hier, James.

De reus liep het huis binnen, en stond een ogenblik later tegenover Raffles.

— Wij hebben hier toch een motor, James? vroeg Raffles.

— Ja, Mylord, er staat een Norton in de garage.

— Goed zo. Rijd zo vlug als je maar kunt naar ons huis in de Cromwellstreet, James, kom terug met een snelle auto, maar vergeet niet, de hond Busto, mee te brengen.

— Je hebt dus iets gevonden, waaraan je de hond lucht kunt geven? riep Brand verheugd uit.

— Dit hier, zei Raffles, en hij

hield een bemodderde handschoen omhoog, die gezien de maat had toebehoord aan dezelfde man, die op het bezit van zulke reusachtige voeten kon bogen.

Een ogenblik later hadden allen, nadat de lichten in het huis gedoofd en de deuren en ramen zorgvuldig gesloten waren, het landhuis verlaten.

Zodra zij op de weg waren gekomen, liet Raffles Busto aan de handschoen ruiken, en het schrandere dier liep, even zacht blaffend, heen en weer en liep toen in de vallende duisternis zo snel de weg naar Londen op, dat Raffles, die hem aan de lijn had gelegd, moeite had hem in bedwang te houden.

Henderson was achter het stuur van de auto gaan zitten en volgde nu langzaam.

De tien kilometer werden in nog geen zeven kwartier afgelegd, en nog altijd liep de hond recht door, volgde de hoofdstraat van een paar voorsteden, en scheen zich om niets te bekommeren dan om het spoor, dat hij volgde.

Hij jankte klagend, en ging plotseling midden op de weg zitten, om Raffles met zijn verstandige ogen smekend aan te zien, alsof hij hem om vergiffenis vroeg.

Maar Raffles streelde het dier liefkozend over de schrandere kop en zei:

— Geen andere hond zou je dit hebben nagedaan, Busto. Je hebt jezelf niets te verwijten; je hebt gedaan wat je kon.

Raffles wierp een blik om zich heen, keek naar het naambordje op de hoek van de straat, en plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Weet je waar de Cromwell-Street ligt Charles? wendde hij zich tot de jongeman, die met zorgelijk gezicht in het rond keek.

— De Cromwell-Street? Maar

beste Edward, zou ik de straat niet kennen, waar ons huis staat? Het is hoogstens twintig minuten lopen hier vandaan, antwoordde Brand.

— Waarom vraag je dat?

— Omdat de hond ons zonder aarzelen tot op deze plek heeft gebracht, en omdat in de Cromwell-Street ook een zekere Hopkins woont; de vriend en beschermer van Wilson, die hem het laatst gehuisvest heeft, voor hij naar Amerika de wijk nam. Wij gaan er onmiddellijk heen, Charles,

daar valt mij in, dat het echt niet ondenkbaar is, dat de bandieten de vrouw naar het huis van die intieme vriend van Wilson hebben gebracht.

Op dit ogenblik liep er een luid schreeuwende krantenjongen voorbij, die uit alle macht gilte:

— Een gevaarlijk misdadiger door een auto gedood! De aanvoerder van een moordenaarsbende, Erle Wilson, door een lokomotief verpletterd! John Raffles, de Gentleman-Inbreker in New York gezien.

HOOFDSTUK VII.

GERED I

Een ogenblik stonden de drie mannen als aan de grond genageld, luisterend naar deze noodlottige tijding, die Ella Manoury zou kunnen vermoorden.

Toen werden zij allen door dezelfde gedachte bezielde, zij moesten optreden voor het te laat was.

— James, onmiddellijk naar de Cromwell-Street, zo snel als de wagen wil lopen, maar stop een paar huizen vóór de woning van Hopkins, je weet wel, waar mevrouw Manoury gewond werd, beval Raffles, en het volgende ogenblik raasde de auto weg.

Raffles stond stil voor het huis, net naast dat van Hopkins, en belde aan.

De deur werd geopend door een huisknecht, die de drie bezoekers verbaasd opnam.

— Is dokter Mushgrave thuis, vriend? vroeg Raffles, die naam en titel op het koperen naambord gelezen had. Wij wensen hem direkt te spreken. Wij zijn detektives.

De bediende liet met een tamelijk verschrikt gezicht de drie mannen en de hond binnen en bracht hen naar de wachtkamer van de dokter, minstens even verwonderd als zijn

huisknecht, en op Raffles toetrad met de vraag:

— Wat zegt mijn bediende, heren? Bent u detektives?

— Hier is mijn aanstelling, dokter, antwoordde Raffles, en hij liet de dokter het document lezen, waarop hij vervolgde:

— Laat mij kort zijn, dokter. U bent de buurman van een hoogst gevaarlijk individu. Ik bedoel Hopkins, de makelaar. Natuurlijk hebt u al in de avondbladen gelezen, dat Erle Wilson, de langgezochte misdadiger, eindelijk in New York door zijn noodlot is achterhaald. Welnu, die Hopkins was een intiem vriend van hem, en heeft hem gehuisvest, kort voordat hij naar Amerika de wijk nam.

— Wat zegt u daar? riep de dokter in de grootste verbazing uit. Weet u het zeker?

Maar hoe kan ik u daarbij van dienst zijn? vroeg de dokter verwonderd.

— Beantwoord alleen deze ene vraag, dokter, ligt er een tuin achter uw huis?

— Jazeker.

— Dan hebben wij niet anders te doen, dokter, dan u toestemming te

vragen, over die scheidingsmuur te mogen klimmen. Wij kunnen dan aan de achterkant, zonder dat het gemerkt wordt, zijn huis binnendringen en hem overrompelen.

— Als het anders niet is, mijnheer, ga dan gerust uw gang, riep de dokter uit.

— Dank u, dokter.

Met deze woorden verdween Raffles in het donker met de hond op zijn arm en gevolgd door zijn beide metgezellen, terwijl de dokter de dokter de deur weer zacht achter hen sloot.

De drie mannen overtuigden zich dat hun revolvers geladen waren, en Raffles haalde uit een leren tas enige voorwerpen, waarvan hij de kracht direkt beproefde op de achterdeur van het huis, na zich deugdelijk te hebben overtuigd, dat er zich geen alarminrichting aan bevond.

Binnen vijf minuten tijds had hij met behulp van een eigenaardig gevormd cirkelzaagje het bovenste paneel uit de deur gezaagd, waarvan het gat groot genoeg was om zelfs aan Henderson doortocht te verlenen.

Toen zij allemaal binnen waren, vroeg Brand:

— Hoeveel bedienden houdt de vent er op na?

— Ik meen mij te herinneren, dat er, behalve een oude huishoudster, die op dit uur natuurlijk al lang op één oor ligt, alleen nog maar een huisknecht, een dienstmeisje en een kok is, maar die laatste slaapt niet in het huis.

— Hoe moet het met het dienstmeisje, en de bediende?

— O, als die maar eenmaal weten, wie en wat hun meester eigenlijk is, zullen zij wel op onze hand zijn.

Raffles zou spoedig gelegenheid hebben, om dit proefondervindelijk te bewijzen, want de drie vrienden

waren nauwelijks de gang door geslopen, toen er plotseling een deur van een dienstbodenvertrek opening en er een man op de drempel verscheen, gekleed in een rood en wit gestreept buisje, met koperen knopen versierd.

Hij wilde een kreet van schrik geven, maar Raffles legde hem bijtijds de hand op de mond, en zei:

— Je meester, goede vriend, is een van de grootste schurken, die er hier in Londen op twee benen rond lopen. Wij zijn detektives, en wij komen het heerschap arresteren en de vrouw bevrijden, die zich hier in zijn macht moet bevinden.

— Een vrouw? vroeg de huisknecht, terwijl hij Raffles ongelovig aankeek. U maakt een grapje? Er is hier helemaal geen vrouw.

Dit was een nieuwe slag voor Raffles, want een blik op het onnozele gezicht van de bediende was voor hem voldoende geweest, om hem de overtuiging te geven, dat deze man zeker niet de medeplichtige was van Hopkins.

Wat hij zei was dus waarheid.

Maar het was beslist niet onmogelijk, dat de bandieten de onvoerde vrouw hadden binnen gebracht, zonder dat de bediende er iets van had gemerkt.

In ieder geval wilde Raffles zich zekerheid verschaffen.

Hij liet de verschrikte man zijn aanstelling zien als detektive en ging verder:

— Wij zullen in ieder geval het huis moeten doorzoeken. Bent u de enige bediende, die hier is?

— Ja mijnheer. Het dienstmeisje heeft haar vrije avond en de huishoudster ligt al lang in bed.

— Denkt u dat het mogelijk is, dat uw meester in huis is, zonder dat u het weet?

— O, ja. Dat is heel goed mogelijk, mijnheer. Het huis is groot ge-

noeg en er is nog een ingang aan de zijkant, waardoor mijnheer kan zijn binnengekomen.

— Dan weet ik genoeg. Blijft u hier totdat wij u roepen. En maak niet het minste gerucht, dat die schurk zou kunnen waarschuwen, anders krijgt u met de politie te doen.

Raffles wenkte zijn beide metgezellen en allen bestegen de smalle trap, die blijkbaar voor de bedienden bestemd was.

Zij bereikten nu een breed portaal en stonden stil, om naar de geluiden binnenshuis te luisteren.

Daar zij echter niets hoorden, bestegen zij de hoofdtrap.

Toen legde Raffles waarschuwend de wijsvinger tegen de lippen; zijn scherp gehoor had een geluid gehoord: het kwam van de achterkant van het huis, waar zij net het lichtschijnsel hadden gezien.

Snel en onhoorbaar stonden zij opnieuw stil voor een grote, gesloten deur.

En zo duidelijk, alsof zij zich in het vertrek bevonden, hoorden zij de volgende woorden, uitgesproken door een oude man, wiens stem van lage hartstocht beefde.

— ... je zult dus sterven, Ella Manoury, en daarna zul je spoorloos verdwijnen, hi, hi! Maar eerst..., wil ik van je schoonheid genieten. Ja, kijk mij maar aan met je mooie zwarte ogen, als een felle tijgerin. Je bent in mijn macht, je mond is gesloten, je zult de mijne zijn, of je wilt of niet en dan zul je boeten voor je verraad. En voor de dood van onze chef.

Het geluid van een worsteling klonk...

Raffles greep de kruk van de deur... Zij was gesloten.

— Druk eens die deur even in, James, beval Raffles kortaf.

De reus aarzelde geen sekonde.

De drie mannen stormden naar binnen.

Op een sofa, de armen gebonden, de mond met een doek gekneveld, lag Ella Manoury; vóór haar stond Hopkins, de vriend van Wilson, en hij zag er waarlijk afzichtelijk uit, met zijn verwrongen gezicht, het schuim op de lippen, half over de ongelukkige vrouw heengebogen.

Met een woeste kreet wendde hij zich naar de deur.

Hij tastte naar zijn revolvertas, onder de linkeroksel, de ogen met bloed belopen, maar vóór hij het wapen kon trekken, was Henderson bij hem...

De reus tilde de ellendeling van de vloer en kwakte hem met zoveel geweld tegen de muur, dat hij roerloos bleef liggen.

In een oogwenk had Raffles Ella bevrijd, die slap tegen hem aanviel, bewusteloos van angst, en de plotselinge vreugde over zijn komst.

— Neem dat menselijke vod op, James, beval Raffles, naar de op de grond liggende schurk wijzend. Wij zullen hem even op Scotland afleveren, met een klein briefje van mijn hand er bij. En wat deze vrouw betreft, deze keer zal ik haar op een plek weten te brengen, waar de schurken haar nooit zullen kunnen vinden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

HET GANGSTERVROUWTJE

4051. — De Limburgsche Drukkerijen
HASSELT

Gedrukt in België.

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: « Serie C ». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Oorlogserie C ». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :